

Sygn. VI Kz 75 / 14

POSTANOWIENIE

Dnia 01 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Irena Śmietana

Protokolant: stażysta Kinga Opałka

po rozpoznaniu

w sprawie Zdzisława Łukaszewskiego i Danuty Michny

obwinionych z art. 27³ pkt 1 Ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych / Dz. U 2003.119.1116 t.j./

zażalenia wniesionego przez oskarżyciela posiłkowego Witolda Ładę na postanowienie Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 17 lutego 2014r. sygn. II W 33 / 14

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 109 § 1 i 2 kpw w zw z art. 437 § 1 kpk

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie:

Sąd Rejonowy w Elblągu postanowieniem z dnia 17 lutego 2014 r. umorzył postępowanie w sprawie o sygn. akt II W 33 / 14 przeciwko Zdzisławowi Łukaszewskiemu i Danucie Michnie, obwinionym o czyn z art. 27³ pkt 1 Ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych / Dz. U 2003.119.1116 t.j./ (pkt 1.) oraz obciążył kosztami postępowania oskarżyciela posiłkowego Witolda Ładę (pkt 2.).

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł oskarżyciel posiłkowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie oskarżyciela posiłkowego Witolda Łady nie zasługiwało na uwzględnienie.

Omawiając niniejszą sprawę należy mieć na względzie, że Sąd Okręgowy akceptuje ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy odnośnie niemożności przypisania obwinionym Zdzisławowi Łukaszewskiemu i Danucie Michnie, zarzuczonego im przez oskarżyciela posiłkowego Witolda Ładę, wykroczenia z art. 27³ pkt 1 Ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Sąd Odwoławczy w pełni podziela argumenty przedstawione precyzyjnie, trafnie i obszernie przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku skarżącego, nie sposób także uznać, iż Sąd I instancji, umarzając w niniejszej sprawie postępowanie, dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, co miało wpływ na treść orzeczenia. Wskazać bowiem skarżącemu trzeba, że umorzenie postępowania przed rozprawą na posiedzeniu może nastąpić z powodu oczywistego stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion wykroczenia. Takie orzeczenie opierać się musi wyłącznie na niebudzących wątpliwości materiałach postępowania i taka też sytuacja, zdaniem Sądu odwoławczego w realiach niniejszej sprawy, zachodzi.

W niniejszej sprawie zgodnie z art. . 27³ pkt 1 ww. ustawy, karze grzywny za wykroczenie podlega ten kto, będąc członkiem zarządu spółdzielni mieszkaniowej, pełnomocnikiem albo likwidatorem, wbrew obowiązkowi dopuszcza do tego, że spółdzielnia nie udostępnia członkowi spółdzielni mieszkaniowej odpisów oraz kopii dokumentów.

Jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy, wykroczenie przewidziane w art. 27³ pkt 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, można tylko i wyłącznie przypisać w sytuacji, jeżeli nie udzielenie żądanych dokumentów nastąpiło pomimo istnienia takowego obowiązku. Zdaniem Sądu Okręgowego w Elblągu ww. wymieniony obowiązek nie istniał po stronie zarządu spółdzielni w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z art. 18§ 3 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo Spółdzielcze, spółdzielnia jest uprawniona do odmowy jej członkowi wglądu do umów zawieranych z osobami trzecimi, jeżeli naruszałoby to prawa tych osób lub jeżeli istnieje uzasadniona obawa, że członek wykorzysta pozyskane informacje w celach sprzecznych z interesem spółdzielni i przez to wyrządzi spółdzielni znaczną szkodę. Odmowa powinna być wyrażona na piśmie. Nadto zaznaczyć należy, iż na gruncie przywoływanych uregulowań prawnych, członek spółdzielni któremu odmówiono wglądu do umów zawieranych przez spółdzielnię z osobami trzecimi, jest uprawniona do złożenia wniosku do sądu rejestrowego o zobowiązanie spółdzielni do udostępnienia tych umów.

Na gruncie niniejszej sprawy bezspornie ustalono, iż Spółdzielnia Mieszkaniowa Zakrzewo zwróciła się do radcy prawnego Lecha Trawczyńskiego z zapytaniem, czy wyraża

on zgodę na udostępnienie kopii umowy na świadczenie obsługi prawnej Spółdzielni osobie trzeciej, czyli Witoldowi Ładzie. Przedmiotowe zapytanie nie zostało zaaprobowane przez wskazanego radcę prawnego z uwagi na fakt, iż w jego ocenie istniała realna obawa, że przedmiotowa umowa zostanie opublikowana w Internecie przez Witolda Ładę przez co może ponieść on i spółdzielnia szkody.

Na gruncie niniejszej sprawy, nader istotne było ustalenie czy udostępnienie umowy zawartej pomiędzy Lechem Trawczyńskim a Spółdzielnią Witoldowi Ładzie, stwarzało realne zagrożenie interesów radcy prawnego. Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia w tym zakresie, na podstawie przytoczonych sygnatur spraw II W 596/13, II W 976/13, II K 707/13 znacznie uprawdopodobniały podejrzenie, iż w sposób notoryczny Witold Łada publikuje otrzymane ze Spółdzielni Zakrzewo dokumenty w Internecie, czego ostatecznym efektem jest ich nieograniczona dostępność. Nadto, za uzasadniony także należy uznać pogląd Sądu Rejonowego, iż pomiędzy radcą prawnym Lechem Trawczyńskim a Witoldem Ładą powstał konflikt, czego potwierdzeniem jest zawisły pomiędzy nimi spór z oskarżenia prywatnego o sygn. akt II K 707/13. Zauważyć natomiast w tym miejscu należy, iż wprawdzie, co jest rzeczą oczywistą sąd karny poza wyjątkami, nie jest związany orzeczeniem sądu karnego zapadłym w innej sprawie (art. 8 kpk), a także ustaleniami faktycznymi z innej sprawy, tym niemniej takie prawomocne rozstrzygnięcie zapadłe w innej sprawie, dotyczące zdarzenia, które jest przedmiotem osądu także w toczącej się sprawie (chociaż dotyczy ewentualnej odpowiedzialności karnej innej osoby) musi być rozważane na płaszczyźnie weryfikacji całokształtu zgromadzonego, na potrzeby danego postępowania, materiału dowodowego. Chociaż więc, jak już wyżej wskazano, przepis art. 8 kpk statuuje zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego, nie znaczy to jednak, że należy uznawać za pożądany taki stan rzeczy, że to samo zdarzenie faktyczne diametralnie ocenione jest pod względem faktycznym i prawnym w orzeczeniach różnych sądów, które w równoległe toczących się sprawach rozstrzygają kwestię odpowiedzialności karnej uczestników tego samego zdarzenia przestępczego, występujących w odmiennych rolach procesowych / por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 01.10. 1998 roku, II AKa 106 / 98, Apel – Lub. 1999 / 1 / 1 /.

Jak trafnie wskazał Sąd I instancji, naruszenie praw osób trzecich, - obejmuje informacje chronione przepisami prawa, może stanowić tajemnicę osoby trzeciej lub może naruszać jej prywatność. Natomiast, jak ustalono na podstawie oświadczenia Lecha Trawczyńskiego, iż w wypadku przekazania treści umowy o świadczenie usług prawnych na rzecz Spółdzielni Zakrzewo nieograniczonej liczbie osób mogłoby naruszać jego prawa i dobra a także przede wszystkim narazić go na poznanie informacji zawartych w umowie przez konkurencję. Stanowisko to jest tym bardziej uzasadnione, ze względu na fakt specyfiki

pracy radcy prawnego oraz chęć chronienia swojej działalności przed nieuczciwą konkurencją. Dlatego też, należy uznać że w przypadku publikacji przedmiotowej umowy w Internecie, interesy Lecha Trawczyńskiego byłyby realnie zagrożone.

Przechodząc do meritum zażalenia, wskazać należy, że Sąd Rejonowy w Elblągu ocenił w przedmiotowej sprawie zgromadzony materiał dowodowy w sposób prawidłowy, omawiając wszystkie dowody, nie wykraczając przy tym poza ramy swobodnej oceny dowodów. W oparciu o tę ocenę Sąd poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wykazał w niewątpliwy sposób, iż nie istniał po stronie obwinionych obowiązek udostępnienia przedmiotowej umowy Witoldowi Ładzie.

Dlatego też orzeczono jak w sentencji postanowienia.

Na oryginale właściwe podpisy.
Zgodność z oryginałem stwierdzam
Elbląg, dnia 2014-04-02 20... r.
STAZYSKA
Sekretarz
mgr Kinga Stazyska